

понакривили рамо; воловетъ сж изопнали шии, поклащатъ глави, пошибватъ се съ опашки и тежко пристъпватъ. По хоризонта сж се възправили неравни лилави облаци. Селската рѣка слиза отъ планината и блести между хълмоветъ като разтопено и потекло слънце. Селцето се сгушило ей долу, между два баира — бѣло, съ червенички, радостни покриви и чистичко.

Слънцето се издига все понагоре и напича. Вранка и Брѣзка пристъпятъ вече уморено. По краката имъ се е набрала калъ.

— Дий! Хайде, хайде!... Хайде още малко, па ще ви спра! — все по-често ги подканяше Стоянъ, като ги срѣчкваше съ копралята.

Тѣ се сбръзваха мигъ-два, но умората отново имъ надделяваше. И ако Стоянъ случайно чукнѣше съ копраля по ралото — спираха, ако имъ заговорѣше нѣщо — пакъ спираха. Брѣзка бѣше въ оранъта и, за да ѝ е по-леко, взе да бѣга въ браздата, но ралото залавяше на широко и оставяше следъ себе си цѣлина.

— Долее! доле! — сърдѣше

се Стоянъ и почукваше Вранка да се поосуче къмъ оранъта.

Той не обичаше да оставатъ грѣшки въ оранъта му и на следния пѣтъ натискаше ралото съ кракъ да ги вземе и тѣхъ, или пѣкъ, ако не успѣваше, ги разбиваше съ огрибката на копралята.

— Уморихте се и взехте да хитрувате! — нѣжно укоряваше той биволицитѣ. — Е, хайде да изкараме браздата, па ще спремъ.

Като излѣзе на края и ги обърна, той хвърли копралята върху ралото. Биволицитѣ трепнаха и сами спрѣха.

— Стоой! Почивка! — извика Стоянъ, мина отпредъ та ги жсна и се позастоя при тѣхъ.

Той нѣжно бѣше подигналъ главата на Вранка съ ржка и, като я гледаше умилително въ очитѣ, я питаше:

— Много ли се умори, ма Вранке? Много ли, а? Е, и азъ се уморихъ. Хлѣбъ се не изкарва лесно...

Биволицата — оставила се въ ржцетѣ му — поклати глава и изклепа съ уши, като че му отговаряше.

Илийчо Воленъ

